

[Elisabeth Bruun Olesen]

alle tilfælde ikke besvaret ved at læse redegørelsen fra finansministeren.

Til sidst vil jeg gøre nogle bemærkninger om nogle af de betragtninger, som SiD og KAD har fremført, og som jeg synes er meget gode. De siger, at der kan være job, hvor arbejdsforholdene er så åbenlyst dårlige – hvor arbejdsmiljøreglerne stort set ikke overholdes, og hvor lønnen holdes så lav som muligt – at folk selvfølgelig, når de overhovedet kan det, søger væk så hurtigt som muligt. Det er ikke et paradoksproblem, det handler om arbejdsgivernes mangel på vilje til at skabe et ordentligt arbejdsmiljø, som folk kan være i. Selvfølgelig vil de søge væk, når de overhovedet kan komme til det. Det er kort sagt arbejdsgivernes egen skyld, at de ikke kan skaffe tilstrækkelig arbejdskraft, der har lyst til at blive i et sådant firma.

Brancher som fiskeindustrien og tekstil- og beklædningsindustrien er karakteriseret ved et umenneskelig hårdt arbejdstempo og dårlige arbejdsmiljøforhold. Hvem bliver frivilligt sådant et sted et helt arbejdsliv, hvem slider frivilligt sig selv til invalid? Ja, jeg ved ikke, hvor mange af os herinde der ville gøre det. Kvinder i min alder, dvs. kvinder i slutningen af 30'erne, er slidt i stykker for længst, hvis de har arbejdet et sådant sted, mange er allerede på invalidepension. Hvem ville ikke gerne væk fra sådan en arbejdsplads, hvis de kan komme det? Det er kort sagt arbejdsgivernes egen skyld, at de i nogle situationer ikke kan få den arbejdskraft, som de kunne ønske sig.

Det bedste værn mod paradoksproblemer er selvfølgelig, at man får en så bred og alsidig skoleuddannelse og så gode efter- og videreuddannelsesmuligheder med så stor kapacitet på specialarbejderskolerne, de tekniske skoler, arbejdsmarkedsuddannelserne som overhovedet muligt, så folk hurtigt kan omstilles. Det er et sted, man kunne sætte ind.

Jeg skal ikke – det tillader tiden ikke – gentage tallene for, hvad der er skåret ned, det har hr. Søvnal været inde på på en god måde, men man kunne starte dér, så kom man nok nogle paradoksproblemer til livs.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at takke finansministeren for redegørelsen og kan oplyse, at

i modsætning til den sidste ærede taler har jeg ikke haft problemer med at finde ud af, hvad redegørelsen i grunden handler om. Jeg synes, vi har fået en god og klar redegørelse om indsatsen mod flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet.

Når vi går ind i disse detaljer, så tror jeg, det er rigtigt og naturligt at se de problemer, vi står over for, i lyset af den fantastisk glædelige kendsgerning, at der er kommet godt 150.000 i arbejde inden for de sidste godt 3½ år. Samtidig må vi ikke være tilfredse med den indsats og sige: nu skal det nok gå. Vi må videre ud fra den klare målsætning at alle, der ønsker et arbejde, også kan få det. Dér er vi endnu ikke ved vejs ende.

Men samtidig synes jeg, det kan være ganske spændende at finde ud af, hvordan vi matcher de behov, der er for arbejdskraft, og de ønsker om arbejde, som der samtidig er en række mennesker der har. Vi kan se det som en række vældige problemer. Vi kan da også se det som en spændende udfordring at få etableret kontakten mellem de virksomheder, der ønsker ny arbejdskraft, fordi de er inde i en ekspansionsperiode, og de mange, der ønsker at komme i arbejde. Vi må finde nogle redskaber for at løse denne konstruktive opgave.

Jeg tror, vi skal begynde med at gøre os klart, at arbejdsmarkedet i grunden ikke er ét marked, men mange delmarkeder. Vi må også gøre os klart, at fremtidens samfund er præget af enorm fleksibilitet, så det at have fået en uddannelse ikke automatisk garanterer, at man de næste 40 år, eller hvor længe man ønsker at være tilknyttet arbejdsmarkedet, kan arbejde med netop den uddannelse, man én gang har fået.

Allerede i uddannelsessystemet må vi for alvor satse på det fleksible, omskiftelige, dynamiske samfund. Hvis vi ikke gør det, så giver vi en uddannelse, som ikke for alvor giver dem, der har fået en uddannelse, mulighed for at matche de flaskehalsproblemer, som stadig vil opstå, fordi der er job, der nedlægges, og nye, der opstår. Så denne fleksibilitet i både uddannelses- og efteruddannelsessystemet er af afgørende betydning.

Vi må naturligvis også stadig modernisere, forbedre og udbygge AF-systemet. Vi har fået flere redegørelser for, hvordan det er blevet mere effektivt, og det må stadig udbygges, så arbejdsformidlingen kan knytte